

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18946/2024
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бобан Прокић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Јоновић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 185/2024 од 25.06.2024. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 185/2024 од 25.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 185/2024 од 25.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку П 416/23 од 27.03.2024. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је, ставом првим, другим и трећим изреке, обавезан тужени да му на име накнаде нематеријалне штете, и то за претрпљене физичке болове исплати износ од 80.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 80.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због повреде угледа и части износ од 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом на сваки од наведених појединачних износа почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 215.920,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Неготину Гж 185/2024 од 25.06.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, али и због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, како то произилази из навода његове ревизије, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете због штетног догађаја од 25.07.2021. године, одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за оцену постојања овог вида штете, применом правила о одговорности по основу кривице, а истицањем у ревизији да је чињеница предузимања штетне радње од стране туженог утврђена на основу пресуде Прекршајног суда супротно одредбама чланова 12. и 13. Закона о парничном поступку, заправо се указује на битну повреду одредаба парничног поступка због које ни чињенично стање према мишљењу ревидента није правилно утврђено. Међутим, оспоравање утврђеног чињеничног стања не представља дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП, док се битне повреде одредаба парничног поступка не могу истицати у посебној ревизији према одредби члана 404. став 1. ЗПП. Како је питање примене правила о одговорности по основу кривице и накнаде претрпљене нематеријалне штете довољно расправљено у судској пракси, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити потребе за новим тумачењем права.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 09.08.2021. године. Вредност предмета спора је 260.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић